Pisarakirje

Syyskuu 2021

Arto Antturi, Jukka Leppilampi ja Pekka Vauromaa

Jukka Leppilammen konsertin jälkeen pidettiin myös

Pisara Kirppis 40 vuotta

Saimme viettää Selissä Pisara Kirppiksellä hienon lauantaipäivän **Jukka Leppilammen** ikimuistoisen gospelhetken myötä.
Selin kirppari on toiminut yhteensä 40 vuotta, josta Pisara kirppiksenä reilun 4 vuotta. Haikeudella ja ilolla muistamme tuota Hengen täyttämää aurinkoista kesäpäivää 19.6., jolloin koronarajoituksetkin olivat alentuneet.
Päivän mittaan ystäviä piipahti satakunta, eri aikoina tosin, maistelemassa Hessun (Heikki Nordfors) paistamia lettuja, myös Britan ja Tanjan kahvitarjoilu sekä Karen ja Markuksen makkaragrilli olivat vieraiden mieleen.
Olin erityisen liikuttunut teistä rakkaat ystävät, teitte tästä juhlasta Juhlan.
Kiitos
Pekka Vauromaa

Pisara ry:n vuosikokous

Pisara ry:n vuosikokouksessa 19.6.2021 valitun hallituksen kokoonpano:

Eeva Halme, puheenjohtaja
Pekka Vauromaa, varapuheenjohtaja
Riitta Sinervo, rahastonhoitaja
Leena Kontula, sihteeri
Heidi Mikkola, jäsen
Kaija Viiala, jäsen
Tuula Tapanainen, varajäsen
Lenita Nyman, varajäsen
Jukka Knuutti, varajäsen

Tällä hetkellä työn alla on Pisarayhdistyksen kotisivujen uusiminen.

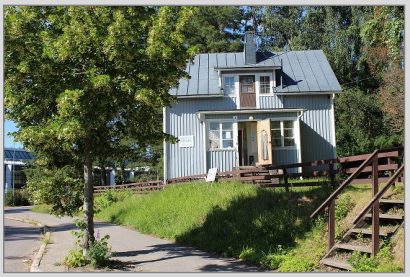
Kirjeen sisältö:

1. Pisara Kirppis 40 vuotta..... 1
2. Vuosikokous 19.6.2021 1
3. Railin puhe hallitukselle..... 2
4. Pisarakasvo Heidi Mikkola 3
5. Pisara elävää vettä.... 4
6. Pietarin terveisiä 4
7. Espoon Kouvolan ryhmän Tarton vankilamatka 5
8. Espoon Kouvolan ryhmän Viron matka 6

KIRPPUTORI
PISARA
KEPELA 10-14

Pysäkkitalon yläkerrassa,
Kappelitie 1, NUMMELA
050 352 2792
Avoinna:
ke, pe, la
klo 10 - 14

Idyllinen pikkukirppis

Otamme kiitollisuudella vastaan myyntikelpoista tavaraa
ja puhtaita, ehjiä vaatteita sekä myös myynti- ja lajitteluapua. Tule tekemään löytöjä!

Railin puhe hallitukselle

Hyvät ystävät Pisarassa

Pisara on ollut kauan mukana elämässämme Pekan kanssa – vuodesta 1999 saakka. Pisaralle tuli lahjoituksena monenlaista tavaraa, mutta Nummelan kirpputorilla ei ollut paljon varastotilaa. Niinpä tavarat tuotiin meille ja sitten oli talkoot, lajiteltiin meidän aitassa eri kohteisiin vietävät säkkiin ja kohteen nimi kylkeen.
Kun lopetimme lehmien pitämisen, navetan vintiin vapautui heiniltä tilaa. Sinne koottiin lahjoitettuja tavarasäkkejä ja lajittelu siirtyi sinne.
Tämä kaikki on ollut Herramme antamaa tehtävää, monella tavalla rikasta ja siunattua. Tavaran ohessa saimme majoittaa Herran palvelijoita. Aina ei ollut yhteistä kieltäkään, tarvittaessa otettiin puhelimet avuksi.

Mutta aika aikaa kutakin.
Nyt elämme kahdestaan pienessä pihamökissä ja poikamme Jukka perheineen asuu entisessä kodissamme. Siellä heillä on peruskorjaukset käynnissä ja siksi navetan vintti on täynnä tavaraa.
Kyllä Jumalan johdatus on ihmeellistä! Kun vintti on nyt täynnä muuta, rajat ulkomaille on kiinni. Kun rajat aukeaa, Jukka saa tavaransa kotiinsa. Sitten on taas tilaa Pisaran tavaroille – Jumalan aikataulua tämäkin.
Kiitän teitä Pisaralaisia, olette rikastuttaneet elämäämme Herramme työvainioilla. Kun aika on, jatkamme tarpeen mukaan!

Ef. 2:10 ”Mekin olemme Jumalan tekoa, luotuja Kristuksen Jeesuksen yhteyteen toteuttamaan niitä hyviä tekoja, joita tekemään Jumala on meidät tarkoittanut”.

Tämä on jäähyväispuhe, kun jään pois Pisaran hallituksesta – Mutta en suinkaan Pisarasta!
Raili Ketola

Heidi Mikkola Pisrakasvo

Olen Heidi Mikkola ja aloitin nyt ensimmäistä kertaa Pisara-yhdistyksen hallituksessa. Perheessämme on mieheni Juhan lisäksi viisi lasta, joista kolme on jo aikuisia. Lasten ollessa pieniä olin kotiäitinä ja harrastelin samalla jonkin asteen omavaraistaloutta. Kiireet ovat lisääntyneet, eikä kaikkea enää ehdi tehdä itse, mutta kasvimaata ja kanoja on edelleen, eikä vanhassa talossa remontti ja rakentelu taida koskaan loppua.

Lapset ja nuoret ovat erityisesti sydämelläni. Omassa kotiseurakunnassani, Karkkilan Helluntaiseurakunnassa olen vuosia ollut mukana pitämässä leirejä ja pyhäkoulua, välillä myös nuorteniltoja. Olemme toimineet myös tukiperheenä vuosien saatossa monille lapsille. Monien vuosien oman paikan etsimisen ja ihmettelyn jälkeen olen nyt reilut kolme vuotta saanut tehdä oman alani töitä toimitusinsinöörinä Maanmittauslaitoksessa, josta todella tykkään. Tämä on ollut minulle osoitus Jumalan suuresta armosta ja hyvyydestä, joka koskee myös minua.

Ensimmäisen kosketuksen Pisaran toimintaan sain noin 10 vuotta sitten, kun Pisaran venäläiset ystävät olivat suomenvierailulla ja he tulivat pitämään tilaisuutta myös kotiseurakuntaani Karkkilaan. Vierailijoiden kertomukset päihdekuntoutuskeskusten toiminnasta ja todistukset Jumalan muuttavasta voimasta tekivät vaikutuksen ja heräsi unelma päästä joskus käymään paikan päällä. Tilaisuuden jälkeen koitin jutella vieraiden kanssa, mutta venäjänkielentaitoni olikin ruostunut pahasti. Päätin tehdä asialle jotain ja keksin kuunnella kaikkea venäjänkielistä remonttia tehdessäni. Merkillistä vetovoimaa Venäjää kohtaan olin alkanut tuntea jo yliopistossa opiskellessa ja otin mukaan venäjän kursseja. Opiskelukavereiden kanssa käytiin välillä Kontupohjassa suomalaista lähetystyöntekijää auttelemassa. Ne olivat ikimuistoisia seikkailuja vanhojen autonrämien kanssa ja oli kiva päästä kielitaitoakin kokeilemaan.

Ensikosketuksesta Pisaran kanssa meni ehkä vielä pari vuotta, kun Helin pyysi mukaan ensimmäiselle pisaramatkalleni 2013 Vihdin ryhmän mukana. Siitä se lähti ja sen jälkeen on pitänyt päästä ainakin pari kertaa vuodessa mukaan. En ole mitään puhujatyppiä, mutta jotain tekemistä matkoilla on aina löytynyt. Välillä olen kertonut Raamatun kertomuksia piirtotaulua käyttäen tai ollut mukana näytelmissä ja kirjoittanutkin niitä. Joskus syntyi ajatus ottaa seurakunnan nuoria ja heidän kavereitaan mukaan matkoille ja sehän sitten järjestyi. Nämä ovat nuoria, joiden elämässä

olen saanut olla mukana ihan lapsesta asti. Oli upeaa päästä heidän kanssaan matkaan, ideoida ohjelmaa yhdessä ja antaa myös heille mahdollisuus kokea se kaikki, mikä itsellekin on antanut niin paljon. Näissä matkoissahan on se hienous, että paikallisilta ihmisiltä saa yleensä paljon enemmän, kuin mitä itsellä on annettavaa. Bonuksena lisäksi olen saanut tutustua moniin suomalaisiin Pisara-ihmisiin, jotka hekin ovat varsin vaikuttavia persoonallisuuksia ja seikkailua on riittänyt.

Jumalan apu

Heidi Mikkola

Jeesus kertoi heille vertauksen siitä, että heidän tuli aina rukoilla lannistumatta. Hän sanoi: ”Eräässä kaupungissa oli tuomari, joka ei pelännyt Jumalaa eikä piitannut ihmisistä. Siinä kaupungissa oli myös leski-vaimo, joka vähän väliä tuli hänen luokseen ja sanoi: ’Auta minua saamaan oikeus riitapuoltani vastaan.’ Pitkään aikaan tuomari ei tahtonut, mutta sitten hän sanoi mielessään: ’Vaikka en pelkää Jumalaa enkä piittaa ihmisistä, niin kuitenkin, koska tämä leski tuottaa minulle vaivaa, minä autan häntä saamaan oikeuden, ettei hän lopulta tulisi ja kävisi minun silmilleni.’”

Niin Herra sanoi: ”Kuulkaa, mitä tuo väärämielinen tuomari sanoo! Eikö sitten Jumala hankkisi oikeutta valituilleen, kun nämä yötä päivää huutavat häntä avukseen. Viivyttäisikö hän heiltä apuaan? Minä sanon teille: hän hankkii heille oikeuden viipymättä. Mutta kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?” Luuk. 18:1-8

Lapset kasvavat ja huolet sen mukana, jotenkin näin se vanha viisaus menee. Välillä tilanteet ja ongelmat tuntuvat ylivoimaisilta ja Jumalan avun odottelu tuntuu tuskastuttavalta. Miksi ei näy mitään merkkejä toivosta? Aamuyöllä valvoessa on asiat vain vyöryvät päälle. Tajuaa pienuutensa ja kyvyttömyytensä ja lisäksi vielä kaikki kohtalokkaat virheensä. Ymmärtää että vain Jumala yksin voi auttaa, se on ainoa toivo. Jeesus kertoo tuossa Luukkaan evankeliumin vertauksessa siitä, minkälainen Jumala on. Yötä päivää rukous on konkreettisesti totta silloin kun hätä on kova. Ja juuri sellaisesta tilanteesta Jeesus sanoo, ”Viivyttäisikö hän heiltä apuaan” Meillä on lupa tarttua tähänkin lupaukseen Jumalan sanassa ja luottaa että apu tulee oikeaan aikaan.

Pietarin Terveisiä

Eeva Halme

Vihdin ryhmä lähetti jonkun aikaa sitten tulkkimme Liisa Lankisen välityksellä raha-avustusta Pietariin.
Seuraavassa Popovkan, Tosnon ja Volhovon terveiset:

Popovkassa on tällä hetkellä miehiä 20 ikähaitarilla 25-67. Korona sairastettiin jo viime vuonna. Muutama mies saa silloin tällöin töitä kodin ulkopuolelta ja näin pysytään leivissä. Rakennushanke sen sijaan on ollut jo jonkin aikaa jäissä. Lähettämällämme avustuksella Leonid on hankkinut lämmityshiiliä talven varalle.

Tosnossa on samaten sairastettu korona, ja seurakunta oli jonkin aikaa karanteenissa. Nyt on palattu normaalitoimintaan ja seurakunnassa on muutama uusi jäsen. Kesällä pidettiin alle 16-vuotiaille leiri, osallistujia 50. Lokakuun alussa on suunnitelmissa sadonkorjuun kiitosjuhla, johon eräs musisoiva perhe on lupautunut mukaan. Juhlaan kutsutaan kaikkia ympäristön asukkaita. Tavoilleen uskollisena pastori Nikolai on äskettäin ottanut seurakunnan suojiin ulkoa löytämänsä hyvin huonokuntoisen miehen. Ja avustuksemme käytettiin täälläkin polttopuiden ja hiilien hankintaan.

Volhovan keskuksessa äiti-lapsikodin uudisrakennus on valmistunut kaupungin avustuksella. Miestenkodin 26 asukasta on puolestaan päässyt muuttamaan vapautuneisiin tiloihin erittäin rappeutuneesta rakennuksestaan. Naisia keskuksessa on 17 asukasta. Lapsia 27, joista 12 on koululaisia.

Liisa Lankinen potee tällä hetkellä hyvin tukalia selkävaivoja. Toivoimme hänen pääsevän erikoislääkärin tutkimuksiin, mutta lääkäri lähtikin lomalle juuri silloin ja annetuilla kipulääkkeillä on pahoja sivuvaikutuksia. Apua on luvassa vasta loppukuusta. Muistamme häntä rukouksin.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Riitta Himanen Pukkilasta ja Mart Uuetoa Tallinnasta.
Lähdimme pienellä ryhmällä, sillä Leena joutui perumaan matkansa perhesyiden vuoksi ja Antti-Pekka oli vaimonsa kanssa lomalla. Oli ilo kuitenkin lähteä, sillä koronan vuoksi olimme olleet Tartossa viimeksi lähes vuosi sitten. Olisimme menneet maanantaina myös Tallinnan vankilaan, mutta silloin olikin kaikkien vankilapappien yhteinen tapaaminen.

Korona sulki matkamme koko talven ajaksi. Onneksi saimme lähetettyä tavara-apua Virossa asuvien suomalaisten mukana ja taloudellista apua eri kohteisiin pankin välityksellä. Nyt laivalla vaadittiin maskin käyttöä, mutta Virossa ihmettelimme sitä, että lähes kukaan ei käyttänyt maskia, johon olimme Suomessa tottuneet. Viron koronalukemat ovat laskeneet voimakkaasta ja kun ei ole maskipakkoa, sitä ei käytetä.

Mart tuli illalla asunnollemme yöpymään, sillä aamulla meillä oli aikainen lähtö. Mart on vapautunut Tarton vankilasta kolme vuotta sitten ja pärjännyt hyvin. Hän on työssä kauppakeskuksessa pienellä palkalla, mutta etsii työtä leipomosta, sillä hän kävi leipurikoulun vankilan jälkeen. Tässä siis hyvä rukousaihe meille. Kaiken lisäksi hän joutuu maksamaan pienestä palkastaan velkaa. Se on syntynyt, kun hänelle tehtiin aikoinaan mielentilatutkimus ja sen viikon kulut hän joutuu maksamaan. Tämä tuntuu meistä suomalaisista kummalliselta ja epäoikeudenmukaiselta. Leena lupasi poliisina selvitellä, onko tämä EU-lakien mukaista.

Pitkä ajomatka Tarttoon oli aikaisena kesäaamuna ihanteellinen. Liikennettä oli vähän ja matkan varrella saimme ihailla haikaroiden pesissä olevia poikasia, joita emot ruokkivat.

Pastori Olavi Ilumets tuli ottamaan meidät vastaan. Korona oli muuttanut sisään pääsyä siten, että seinässä oli kiinteä kuumemittari, johon otsa piti laittaa. Viime kesänä kuume mitattiin korvasta, mutta tämä laite säästää vartijoiden työtä.

Ensimmäinen tilaisuus oli vironkielisille vangeille. Heidän oma musiikkiryhmänsä oli jo kirkossa harjoittelemassa, kun tulimme. Vuosi oli vaikuttanut sen, että lähes kaikki musiikkiryhmän jäsenet olivat vaihtuneet, kun vanhat konkarit olivat jo vapautuneet. Sali tuli lähes täyteen, yli viisikymmentä miestä.
Mukana oli vanhoja tuttuja, mutta myös paljon uusia kasvoja.

Tuula toi terveiset sekä Veikko Määtältä että Leena Kontulalta. Heitä molempia oli kaivattu mukaan.

Olavi aloitti messun liturgian ja miehet lukivat päivän tekstit. Saarnan paikalla me saimme puheenvuoron.
Mart toimi tulkkinamme, sillä hänellä on ihmeellinen kielipää. Hän oppi suomen kielen saatuaan sanakirjan. Riitta aloitti ja jakoi oman elämänsä kokemuksia, mitkä olivat varmaan tuttuja monille vangeille. Hänen äitinsä oli ollut Alkoholisti ja isä väkivaltainen. Vanhemmat erosivat Riitan ollessa kaksitoistavuotias, kun äiti lähti toisen alkoholistin mukaan. Tämä mies tappoi äidin Riitan ollessa viisitoistavuotias. Elämän eväät olivat siis lapselle tosi huonot, kun hän joutui koko ajan pelkäämään väkivaltaista isäänsä. Niinpä alkoholi vei hänetkin murrosiässä ja myöhemmin tulivat rikokset. Onneksi Jumala antoi Riitalle halun tutkia Raamatun sanaa. Lopulta tapahtui niin, että Riitta vapautui vankilassa; hän antoi elämänsä Jeesukselle, sai syntinsä anteeksi, sai rauhan ja vapautui taakoistaan. Täällä hän iloitsi siitä, että sai todistaa täydelle salille.
Suomen vankiloissa voi olla vain pari kuulijaa.

Tuula puhui siitä, mitä Jeesus meille oikeasti merkitsee. Hän kertoi, kuinka eräässä vanhusten laitoksessa vanha mummo sanoi olevansa hyvä ihminen eikä siis tarvitse Jeesusta. Oma kokemuskin on, että niin kauan kuin olin vain siivosyntinen, en tarvinnut Jeesusta. Vasta, kun meille avautuu syntisyytemme, voimme ottaa vastaan Jeesuksen tuoman armon ja sitä kautta ilon ja rauhan. Otetaan se vastaan lapsen luottamuksella. Jeesushan kehotti meitä olemaan lapsen kaltaisia. Itse saan oppia tätä yksinkertaista uskoa koko ajan lapsenlapsiltani. Joku vuosi sitten sain vävyltäni luvan kertoa, missä itse asiassa käyn, kun lähden Venäjälle tai Viroon. Kun sitten olin hakemassa viisivuotiasta päiväkodista, tämä selitti siellä tädille: meidän mummi käy vankilassa kertomassa Jeesuksesta ja sitten ei enää ole rosvoja!

Musiikkiryhmän jälkeen Mart sai puheenvuoron. Hän kertoi siitä, miten hän löysi uskon vankilassa ja sai siellä myös kasteen. Hän korosti Raamatun luvun ja uskon vahvistumisen tärkeyttä vankila-aikana, kun ei ole samoja houkutuksia kuin vapaudessa. Hän kertoi myös jaksosta Lootusin kylän päihdekuntoutuksessa, missä hän vapautui riippuvuuksistaan. Uskon, että Mart on kannustava esimerkki monille vankitovereilleen.

Tilaisuuden lopulla Olavi aloitti ehtoollisliturgian. Saimme jälleen kokea yhteyden seistessämme vankien rinnalla ehtoollisella. Se on symbolinen kuva siitä, kuinka me kaikki olemme Jumalan edessä armoa tarvitsevia. Kaikki olemme samalla viivalla.

Tilaisuuden päättyessä monet tulivat kättelemään ja kiittämään siitä, että tulemme. Meille jäi reilusti aikaa ennen venäjänkielistä tilaisuutta. Koska oli sunnuntai, ei henkilökunnan ruokala ollut auki, vaan Olavi kävi hakemassa meille keittiöltä samaa ruokaa, jota vangit saivat. Se oli maukasta kanarisottoa ja salaattia, jossa oli omenasiivuja ja karkeaa porkkanaraastetta. Hyvää ja terveellistä.

Venäjänkieliseen tilaisuuteen tuli noin kolmekymmentä miestä. Tilaisuuden kulku oli samanlainen kuin edellisessäkin. Nyt ongelmana oli se, että joukossa oli muutamia miehiä, jotka koko ajan puhuivat keskenään ja häiritsivät muiden keskittymistä. Ihmettelin, että vartijat eivät puuttuneet tähän, vaan Olavin piti käydä useaan kertaan kieltämässä heitä.

Jossain vaiheessa yleisön joukosta tuli huutelua. Yksi mies protestoi sitä, että kun tulkki ei ole aito venäläinen, on heidän hankala ymmärtää asiaa. Tästä ei ole koskaan aikaisemmin valitettu. Toinen mies protestoi sitä, että ortodoksipapin tilaisuudessa on tekstin jälkeen mahdollisuus keskustella, Miksi sitä ei nyt ole. Olavi selitti, että olemme pyhässä paikassa jumalanpalveluksessa ja se edellyttää kaikilta hyvää käytöstä ja hiljentymistä. Itse surin sitä, että mukana oli paljon niitä, jotka oikeasti halusivat kuulla ja keskittyä. Ja jälleen tilaisuuden jälkeen moni tuli kiittämään meitä ja kutsumaan uudelleen.

Jälkeen päin Olavi kertoi meille, että kun miehet eivät voi vankilassa tavata toisiaan vapaasti, jotkut yrittävät käyttää kirkkotilaisuuksia väärin. Mart tiesi kertoa, että molemmat protestoijat olivat jo vapautuneet, mutta joutuneet uudelleen tänne.

Vankilan jälkeen ajoimme Olavin toiselle työmaalle, **vapautuneiden vankien kodille**. Kaupunki on antanut heille tilat kaksikerroksisesta kivitalosta kapupungin laitamilla. Muistan, kuinka surkeassa kunnossa ensimmäinen saatu huone oli. Miehet ovat itse remontoineet tiloja sitä mukaa kun huoneita on saatu lisää.
Nyt heillä on koko talo käytössä ja tilat kymmenelle hengelle. Jotkut vapautuneet ovat ehdonalaisessa, joillakin on seurantapanta jalassa. Tällä kertaa kodilla asui myös kaksi naista.

Onneksi Olavi on nyt saanut valtion tukea tälle työlle. Samalla se on tuonut mukanaan paljon byrokratiaa.
Kaupunki on luvannut saneerata koko talon kahden vuoden päästä heidän käyttöönsä, mutta heidän on löydettävä remontin ajaksi uusi paikka. Tässä siis jälleen rukoushaastetta.

Kesken vierailumme Olavi sai puhelun joltain vapautuneelta vangilta. Tämä selitti olevansa jossain joen rannalla, mistä hän ei pääse julkisella liikenteellä pois ja pyysi siis Olavi hakemaan hänet. Niinpä meidän lähtiessämme kohti Tallinnaa, Olavi lähti etsimään kadonnutta lammasta. Muistetaan rukouksissamme Olavia. Hän tekee raskasta ja vaativaa työtä koko sydämellään.

Me saimme ajaa Tallinnaan kesäillan valossa ja palata Suomeen maanantaina päivälaivalla. Kiitos Herra varjeluksestasi matkan aikana. Jää siunaamaan Olavia ja kaikkia.

Ryhmän puolesta
Tuula

Matka Viroon 28. – 29.7.2021

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä ja Mart Uuetoa Tallinnasta.
Mart toimi jälleen tulkkinamme. Tuulan auto oli pakattu täyteen lastenvaatteita Aserin kirpputorille sekä miesten ja naisten vaatteita Jõhvin päihdekuntoutuskeskukselle. Nykytilanteessa matka on sujuvaa, kun mukana on todistus koronarokotuksista.

Ennen matkaa olin tyttäreni kanssa piipahtanut Munkkiniemessä olevaan Tonelle vaatekauppaan. Sen tuttu omistaja kyseli kuulumisia, joten kerroin tulevasta matkasta Jõhviin ja Aseriin. ”Minullakin taitaa olla jotain heille”, hän sanoi ja lähti varastoon. Saimme ison kassillisen aivan uusia miesten ja naisten vaatteita.
Kiitos Tonelle!

Jõhvin kaupunki sijaitsee lähellä Viron itärajaa, Tallinnasta ajoa tulee noin kolme tuntia. Olemme alkuvuosina käyneet siellä olevassa Viru-vankilassa, mutta nyt sinne ei oteta vierailijoita.

Olimme saaneet tiedon suuresta **Uus Polvkond (Uusi sukupopolvi) päihdekuntoutuskeskuksesta** Tallinnan Peetelin vetäjältä Mati Sinisaarelta, koska siellä oli kakkosvetäjänä Roman, yksi Peetelin ensimmäisistä katulapsityön pojista. Myös Romanilla on vankilan jälkeen päihdevieroitusjakso.

Pitkän ajon päätteeksi kävimme syömässä Jõhvin keskustassa, mistä Juri, Roman ja Vadim meidät noutivat.
Juri ja Roman toimivat keskuksen vetäjinä ja Vadim pastorina. Vadim tekee seurakunnassaan monipuolista työtä, myös lapsi ja nuorisotyötä, mikä on täällä todella tarpeellista ennalta ehkäisevää työtä.

Tällä hetkellä keskuksessa oli kaksikymmentä miestä ja kolme naista. Keskus toimii suuressa talossa, mistä yksi kolmasosa on heidän omistuksessaan. Aikoinaan omistaja halusi myydä tilat heille. Ne saatiin pankkilainan avulla, joka nyt on kahdentoista vuoden jälkeen maksettu.

Uus Polvkond on yksi niistä päihdekuntoutuskeskuksista, joita valtio ja EU:n sosiaalirahasto tukevat ja valvovat. Sinne voidaan lähettää vankilasta ehdonalaiseen vapautuvia vankeja vieroitukseen. Ohjelma kestää kaksitoista kuukautta, minkä jälkeen he voivat siirtyä toiseen taloonsa ja käydä sieltä käsin töissä ja totutella vapauteen.

Saimme kahvikupin äärellä tutustua joihinkin talon asukkaisiin ja kertoa meidän työstämme. Mart sai kertoa omista vaiheistaan vankilassa ja päihdevieroituksessa. Hän on hyvä esimerkki ja kannustin täällä oleville. Kuulimme sekä kodin että joidenkin sen asukkaisen vaiheista. Yksi heistä puhui suomea.

Talon toisessa päädyssä on seurakunnan ostama sähköyhtiön entinen juhlatila, jota nyt remontoidaan kirkkotilaksi. Sieltä on löytynyt monenlaisia neuvostoaikaisia tavaroita, joita nyt voidaan huutokaupassa myydä hyvään hintaan keräilijöille. Sieltä oli löytynyt kaikkien entisten neuvostotasavaltojen liput. Meille esiteltiin myös Neuvosto Viron lippu.

Seuraavaksi meidät vietiin tutustumaan heidän toiseen taloonsa, jonne tulevat ohjelman läpi käyneet. Suuri kolmekerroksinen talo sijaitsi kolmen hehtaarin tontilla, missä aikoinaan oli ollut neuvostoajan ilmavalvontapiste. Talo oli päässyt huonoon kuntoon, kun kattokin vuoti joissain kohdin. Paljon on työtä jo tehty tilojen kunnostamisessa neljälle kymmenelle hengelle, mutta vielä on työtä jäljellä. Ylintä kerrosta remontoidaan kuntoutetuille naisille. Meillekin

kerrosta remontoidaan kuntoutetuille naisille. Meillekin tarjottiin mahdollisuutta yöpyä täällä. Nyt talossa asui kahdeksan työssä käyvää miestä, yksi heistä on aina keittiövuorossa. Kaikilla on vastuu kodin siisteydestä, kuri on kuin armeijassa, he kertoivat. Täältä lähdetään, kun työpaikka ja asunto järjestyvät.

Yhdessä pidimme pihalla rukoushetken. Kiitos Herra, miten olet siunannut kaikkia niitä, jotka tekevät tätä tärkeää työtä. Ohjaa heitä jatkossakin ja siunaa niitä, jotka opettelevat uutta päihteetöntä elämää. Auta heitä oppimaan elämää Sinun varassasi.

Aserin kylä sijaitsee aivan Suomenlahden rannalla. Neuvostoaikana siellä oli tiilitehdas ja noin 3000 asukasta. Nyt teollisuutta ei enää ole, kylä on kaunis ja hiljainen noin 1000 asukkaan koti.

Aserin päihdekuntoutuskeskusta vetää Maksim Tokasov vaimonsa kanssa. Heillä on kaksi pientä poikaa.
Hänellä itsellään ei ole päihdetaustaa. Maksimin isä oli saanut profetian, että hänen poikansa tulee olemaan Herran työssä. Maksim johdatettiin tähän työhön, vaikka paikka ei ollutkaan hänen unelmiensa mukainen. Hän olisi halunnut työskennellä kaupungissa. Vuonna 2013 hän perusti Christian Charity yhdistyksen ja Aseriin House of Mercy – talon. Itse vierailimme täällä jo neljä vuotta sitten, kun Tartosta vapautunut Arvis oli täällä.

Varojen hankkimiseksi Maksim perusti kylään kirpputorin, minne toimme kuorman lastenvaatteita. Koronan vuoksi se oli ollut suljettuna ja avattiin taas kaksi kuukautta sitten. Kuntoutuksessa oli nyt vain kaksi miestä. Maksim kertoi, että he ovat kamppailleet isojen talousvaikeuksien kanssa. Vankilasta ehdonalaiseen pääsevät saavat itse päättää, minkä vieroituspaikan he valitsevat. Yleensä suositaan niitä kohteita, missä pääsee töihin ja saa siten osan palkasta itselleen. Aserissa ei työpaikkoja ole tarjolla.
Päihdetyön lisäksi Maksim tekee kylässä monipuolista hengellistä työtä, erityisesti lasten parissa.

Kaunis hiljainen kylä tarjoaa hyvät mahdollisuudet lomapaikaksi meren äärellä. Maksim haluaisikin luoda tänne kristillisen lomakohteen. Rukoilemme, että Herra johdattaa häntä tässäkin eteenpäin.

Saimme yöpyä keskuksen vierastiloissa ja seuraavana aamuna meillä oli yhteinen hengellinen tilaisuus. Siihen tuli kodin asukkaisen lisäksi kaksi naista kylästä sekä Rutt Syväri ja Ylle Saarepera. Rutt asuu melko lähellä rannikolla Kunda nimisessä kaupungissa. Hän on luterilainen pappi ja ollut aikoinaan myös vankilapappina. Ylle on eläkkeellä oleva kokki ja saanut Jumalalta rukouksella parantamisen armolahjan. Ylle oli tullut Ruttin luo, koska he valmistelevat kirjaa Yllen elämästä. Yhdessä he toimivat rukousparina eri puolilla Viroa. Ylle on käyttänyt armolahjaansa mitä ihmeellisimmissä tilanteissa. Itse sain kokea tätä, kun neljä vuotta sitten Ylle rukoili pitkäaikaisen keuhkosairauteni puolesta. ”Kuule, Herra antaa siulle uuet keuhkot” sanoi Ylle rukoillessaan ja sen jälkeen ei keuhko-oireita ole ollut!

Ensin me Leenan kanssa kerroimme työstämme vankiloissa ja kristillisissä päihdekuntoutuskeskuksissa. Mart on elävä esimerkki työn tuloksista. Hän itse kertoi uskoon tulostaan vankilassa ja päihteistä vapautumisesta Lootusin kylän kuntoutuskeskuksessa. Hän on kielellisesti lahjakas ja oppi suomen kielen, kun sai vankilaan suomen kielen sanakirjan. Hän toimi tulkkinamme jo Tartossa ollessaan.

Tämän jälkeen Rutt ja Ylle aloittivat rukoustyönsä. He rukoilivat henkilökohtaisesti jokaisen paikalla olleen puolesta. Tuntui siltä, että kukin sai syvää sekä ruumiillista että hengellistä hoitoa sekä rohkaisua tulevaisuuteen. Kiitos Herra, että olet johdattanut Ruttin ja Yllen tähän työhön.

Meidän piti ehtiä iltalaivalle Suomeen, joten yhteisen ruokailun jälkeen oli edessä ajo Tallinnaan. Matka jätti paljon rukousaiheita sekä Jõhvissä että Aserissa. Jää Herra siunaamaan jokaista kohdattua ja johdata heitä edelleen Sinun tielläsi.

Seuraava ”keikka” on päivän matka Viroon 17.8. Vien silloin autollisen lastenvaatteita Sauen seurakunnalle. Anu Väliaho kertoi, että 29.8. on Sauen kaupungin päivä. Silloin he voivat tehdä lastenvaatteiden kirpputorin seurakunnan hyväksi. Saamme jatkuvasti hyviä lastenvaatteita Little Copenhagenin kirpputorilta. Kiitos heille siitä!

Ryhmän puolesta
Tuula

Kiitos kaikille, jotka muistitta meitä rukouksin, tavara- tai rahalahjoin.
Ryhmän tili on FI89 5297 0020 0926 57. Poliisihallitus on myöntänyt 26.9.2019 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no RA/2019/799, joka on voimassa 1.1.2020 – 31.12.2021 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2020 – 2022 aikana yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara Kirppis
Selintie 510 Selki, Vihti

Avoinna
ma - pe 10 - 17

Tule viihtymään hyvässä ilmapiirissä

40 vuotta kirppistelyä Selissä
Tule vaikka kahville, anna itsellesi lepoa.

Puh. 050 466 9570
pekka.vauromaa@outlook.com
Kuljetuspalvelu

Pisarakirjeen tilaus tai peruutus, ilmoita siitä

- sähköpostilla: riitta.sinervo@gmail.com
- kirjeitse: Pisara-yhdistys, Juhanintie 11, 03100 Nummela,
- tekstiviestillä tai soittamalla numeroon: 050 5986057

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Jäsenmaksu 10 eur /vuosi	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytättehän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestikenttään.

Poliisihallitus on 26.9.2019 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no RA/2019/799, joka on voimassa 1.1.2020 - 31.12.2021 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta.
Tähän lupaan on Poliisihallitus 3.3.2021 myöntänyt laajennuksen, joka sallii kerätä ja ohjata varoja myös kohteidemme rakennus- ja korjaushankkeisiin. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2020 - 2022 aikana.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi